

Personalizm chrześcijański w ZHR

Wskazówki do wychowywania w duchu personalizmu chrześcijańskiego

1. **Człowiek staje się osobą poprzez świadome działanie i spełnianie dobrych czynów.** Harcerki powinny świadomie i w wolności podejmować służbę i wszelkie działania. Nie mogą być one narzucane.
2. **Człowiek jest bytem o materialno-duchowej strukturze i nie można tego rozdzielać.** Harcerki powinny się kształtować nie tylko w jednej sferze np. sportowej czy intelektualnej, ale w każdej równocześnie. Nie można pomijać żadnej ze sfer.
3. **Człowiek pozostaje w ścisłej relacji z innymi osobami.** Należy umożliwiać harcerkom rozwijanie swoich kompetencji społecznych a także poczucia przynależności do wspólnoty. Jest to w ich naturze, aby żyć w społeczeństwie, dlatego ważna będzie dla nich obrzędowość i poczucie jedności w drużynie.
4. **Człowiek jako byt duchowy, wolny i rozumny posiada niezbywalną godność.** Należy uszanować wolność i godność każdej dziewczynki. Okazywanie braku szacunku nie może mieć miejsca. Każdy człowiek został stworzony na obraz Boga.
5. **Rolą wychowawcy jest wspierać, umożliwiać i wzbudzać proces samowychowania w człowieku.** Dziewczynka w swojej wolności rozwija się sama, a my, jako wychowawcy, jedynie ją ukierunkowujemy.
6. **Personalizm to wychowanie ku wartościom, które wychowanek w swojej wolności może przyswoić.** Najlepiej zatem przykładem własnym pokazywać mu wartość danych postaw, aby zechciał się na nie decydować we własnym życiu.
7. **Celem wychowania jest, aby harcerka w wolności, nawet w trudnych warunkach, sama podejmowała dobre moralnie decyzje** a nie tylko pod nadzorem drużyny i tylko na zbiórce.
8. **Za uznaniem wolności i autonomii wychowanka idzie potrzeba wysokiej indywidualizacji celów wychowania,** dlatego bardzo ważne jest realizowanie stopni i sprawności indywidualnych przez harcerki.
9. **Ważna jest droga przemian człowieka przez całe życie,** dlatego nie należy się skupiać tylko na efektach końcowych ale na nieustannym rozwoju. Ważne, aby harcerki nie zatrzymywały się w rozwoju tylko, aby stawiać przed nimi coraz to nowe wyzwania.
10. **Celem wychowania jest prowadzenie harcerek do zbawienia.** To jest najważniejszy cel życia każdego człowieka i poprzez ten pryzmat należy podejmować wszelkie działania w drużynie.

11. **Wartość każdej harcerki jako osoby jest wyższa niż wartość jakichkolwiek struktur.** Nie można przedkładać dobra drużyny nad wolność pojedynczej harcerki. Rozwiązania takie jak np. odpowiedzialność zbiorowa są niezgodne z tym założeniem.
12. **Każda harcerka wychowywana w duchu personalizmu powinna zmierzać ku postawie dialogu, solidarności i sprzeciwu wobec niezgodnych z chrześcijańskimi wartościami.** Jest to kierunek, który wychowawca powinien wyznaczać i brać pod uwagę, planując swoją pracę.
13. **Wychowanie do wiary prowadzi do wychowania harcerki nastawionej pokojowo i ekumenicznie.** Prowadzi też do poznawania prawdy, co jest podstawą budowania wspólnoty. Tylko taka drużyna, w której wyznawane są wspólne wartości może stać się wspólnotą dążącą do wspólnych celów. Dlatego tak ważne w harcerstwie jest dbanie o rozwój duchowy harcerek poprzez różne formy – od sprawności i stopni poprzez te bardziej zbiorowe jak duszochwały czy rekolekcje.
14. **Każdy człowiek jest zdolny do dobra, pracowitości, uczciwości.** Nie można nikogo przekreślać i godzić się z „bylejakością”. Należy nieustannie dążyć do dalszego rozwoju człowieka we wszystkich sferach.
15. **Wychowanie personalistyczne zakłada że każda osoba jest jedyna i niepowtarzalna dlatego sprzeciwia się jakimkolwiek unifikacjom czy standaryzacjom.** W związku z tym wszelkie nagrody za dobre zachowanie czy punktacja indywidualna według jednych kryteriów nie wpisują się w ten styl wychowania.

*pwd. Katarzyna Stęplowska
Pomorska Chorągiew Harcerek*